

զուտ լինի եթէ ոչ դուշակութեանը վերայ տարւ քիրութիւն կլինի՝ հեղուկին ծանրութեան պատճառաւ: Աւստի մաքրելու համար ալ պէտք է որ մաքուր մօրթէ մը անցնել մէկ քանի անգամ, մինչև որ այլ ևս սկսի մօրթը իւր զյնը փոփոխել: Խողովակին վերջի ծայրը պէտք է 0 մը դնել, ու անկէ սկսել ետք ետև յաջորդաբար թուանշաներ նշանակել 1, 2, 3, 4, 5 և լուսակը, որոնց առջին ալ պէտք է զրել՝ օդին փոփոխութեան անունները: Խողովակին վերնազդն ծայրը կամ թուանշանը հատած տեղը կցուցանէ մոդին խիստ բարձրացած մասը, որ գնատակին վարի կողմէն սկըսելով 28 թթաւաչի համանի, ուր տեղ որ նշանուած է անդադար կամ՝ ուրբա օդ: 27 երորդ թթաջամի աստիճաններ առջել նշանելու է հրբեր: 28-երրորդ գծին առջել նշանելու է գույնուածան: առկեց ու վարինը կցուցանէ հողը և անյըլ: Նշնութէս շարունակելու է միւսներն ալ ամեն մէկ օդի փոփոխութիւն սպատահած ժամանակը խողովակին վերայ զիտելով, ու որ աստիճանին վերայ սնդիկը կցցեր է անոր զիմացը նցյն փոփոխութեան անունը նշանակելով, և այսպէս բոլոր մըթնուրատական փոփոխութիւնները կլնայ ցուցուիլ կամ՝ նշանակուիլ նցյն խողովակի տախտակին վերայ: Գաղղիաց'ք իրենց գործածած օրաշափները՝ աստիճաններու հետեւալ կերպով կրածաննեն: նախ՝ գույնուածան բառը երկրորդ՝ լու, երրորդ՝ ուրբա կամ՝ հողը, վեցերորդ՝ սպառի անյըլ, եօննելորդ՝ գույնուածան և լու: Խոկ Լոնտրայի՝ կամ՝ լու ևս բոլը Մեծին Բրիտանիոյ մէջ գործածուած ծանրաչափներուն աստիճանները հետեւալ կերպով կրածաննեն: գույնուածան՝ բառը 28 աստիճաններ դէմք կրնեն, առկեց ետքը կարգաւ կուզան անյըլ, անյըլային, գույնուածան, լու, ուրբա, չը են են եղանակները:

Այս ամեն բաները լինալին ետև ուղղահայեաց զիւբով պատէ մը վայր կախելու է, ու անկեց ետքըն ալ սկսելու է շարունակել դիտողութիւնն Արնայ լինել որ օրաշափը կցցած տեղէն վերցնելով ուրիշ տեղ մը դնել պատահի, ու այս ընկու համար պէտք է տեղի զգուշութիւն, որ խողովակին մէջը օդը չմտնի: Նշնութէս կան առոր

նման անհամար զիտնալու արժանի զիտողութիւնները որոնք այս տեղ զանց կընենք:

(Շ-Է-Ռ-Ն-Ե-Ք-Ե)

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ ԿՐԹՈՒԹԻՒՆ

Կ.Ս.Դ.Ս.Տ.Ա.Ր.Ա.Կ.Ո.Խ.Թ.Ի.Խ.

“Վարդ բարել ի բարել բանյուց էրոց
բարել զբարել,,:

(Յ. Ա.-Ե.Պ.)

Մատառը զարգացումն եթէ մարդկան հմտութեան և լուսաւոր գաղափարաց կառաջնորդէ, և մարդկութեան մէջ մեծ կշիռ ունի, անշուշտ առանց նպատակի չէ:

Նպատակին ամեն բանի և ձեռնարկութեան հիմն է: Ըստ թէ ոչ՝ երբէք մի գործ կամ ձեռնարկութիւն՝ մի տեսակ նշանակութիւն՝ աշխատակից և արգիւնք չունենար:

Եմն նպատակի մէջ ևս մի բարել կամ օգտակար դիտումն և հետեւանք պիտի լինի:

Հայց կան նպատակներ ևս՝ որք թէսպէտ բարի վախճանի ուղղեալ կլինին, բայց ոչ ամենեցուն համար բարի վախճան կարդիւնառերին, հետեւաբար և ոչ ընդհանուրի համար բարի հետեւանքով ամենեցուն համահաւասար հաճելի և ախորժելի կլինին:

Ինչպէս որ յօդուածոյս բուն նպատակին է մէջ բերենք մասունդական պարբայութեան կամ բարբայութեան բարել կլինին:

Աա այնպիսի մինպատակ ունի, -այսինչքը՝ մարդկան միտքը մշակել, կարևոր գիտութեամբք լուսաւոր առնել և զարգացնել, կենցաղօգուտ առարկաներով ձոխացնել, վերջապէս ըստ կարելոյն երջանիկ և ապահով՝ միանդամայն արդիւնաւոր կենցաղավարութեան համար՝ ըստ պահանջման և բերման հանդամանաց ժամանակին՝ մեծ պաշարներ կրմթերէ մտաց մէջ, — որ անշուշտ հանրաբաղձալի և ամեն մարդոյ համար առաջն պէտքն է: Եւտաքըքրութեան ծառայող ուսմանց առարկաները լուսութեան տամբ:

Եյս նպատակ ամեն տեղ կամ յընդհանուրս կըտիրէ:

Պակայն նպատակին հետեանքը ամեն տեղ ընդհանուրին համար միօրինակ բարի չէ և երբէք չէ կարող լինել՝ երբ ճառապահան զարդացման հետ բարդացիանը ևս ի միասին մատակարարուած չէ: — թէ՛ պէտ սորա մէջ ևս պայմաններ կան, որոց համար իկարգին պիտի դրեմք:

Խնդիք որ միայն գիտնալն կամ ուսած լինելն բաւական չէ, այլ նաև պէտք է ըստ այնմ գործել, և գործը ի բարին արդիւնաւորել:

ՄՏԾ.ԿՈՐԱԿԱՆ ԳՈՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆՆ Ճի՛ պո-Ռի-Շներ կաւանդէ կամ կուսուցանէ, իսկ ԲՈ.ԲՈՅԱԿԱՆ ԿՐԹՈՒԹԻՒՆ կամ ԳՈ.ՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ պէտք է՝ զի Ճի՛ պո-Ռի-Շները Ճորժ ծանել հրապուրէ՝ միշտ է բարձի:

Ի՞նչ օգուտ ունի միայն գիտնալն՝ թէ Վրիսառնէական կրօնն այսպէս և այնպէս է, սոյնպէս վարդապետութիւնքը և պատուելները՝ առանց կատարելոյ քրիստոնէական պարտաւորութիւնքը, փրկարար պատուելները և բարեգործութիւնքը:

Ի՞նչ օգուտ ունի բժշկական արուեստը միայն իմանալն՝ առանց զործածելոյ այլոց օգտին և փրկութեան համար:

Ի՞նչ օգուտ ունի երկրագործութիւնը միայն իմանալն՝ առանց արուեստը գործածելոյ և արդիւնաւորելոյ, գոնէ այլոց ուսուցանելով:

Ի՞նչ օգուտ ունին շատ տեսակ արևեստագիտութիւնքը միայն իմանալն՝ առանց հասարակաց օգտին ի պէտս զործածելոյ:

Յայնի բան է երբ լաւ և ըստ արժանաւոյն ուսած է և զիտէ և պէտք է այսպէս աշխատիլ և ուսանիլ, յայնժամ պարաւաւոր է նաև զործածել և օգտակար առնել:

Դաստիարակիլն կամ դասատուն ևս պարաւաւոր է և կուսուցանէ այնպէս՝ որ աշակերտն ևս քաջ գիտնայ և այլոց ուսուցանէ և օգտակար լինի:

Վըդ ինքնին կգամք այս եզրակացութեան՝ զի իւրաքանչիւր գիտութիւն և առարկայի դասատուն՝ ըստ պահանջման առարկային՝ պարտաւոր է ոչ միայն մըտաւորապէս, այլ և բարոյապէս աւանդելիւր աշակերտին: Աւրեմն պարզ կերեի և անհրաժեշտ է որ մատարական դաստիարակութեան հետ՝ բարոյական կրթութիւն կամ դաստիարակութիւնն ևս համընթաց պէտք է լինի:

Բնդի հանուր առմամք՝ դաստիարակութեան նպատակին շահը և արդիւնքը ամեն տեղ միօրինակ չէ, և օտար կամ տարբեր պայմաններ ունեցող խնդիրներ ևս ընդ նմին ձորդեալ լինելով, մի և նոյն ժամանակ՝ շատ տեղ դաստիարակութեան բարոյական մասը ոչ միայն կրկին տարբեր

պայմաններ ունի, այլ և կան տեղեր՝ ուր
անունը անգամ զբեա թէ չկայ՝ թող թէ
արդիւնքը:

Եւ ահա այս խնդրէ կհետեւ՝ որ դաս-
տիարակութիւնն փոխանակ բարի համակ-
րութիւն գտանելոյ և արդիւնաւորուելոյ,
ընդհակառակն՝ շատ տեղ ատելութեանց
կենթարկուի, և եթէ բարձր իշխանու-

թեան պարագիր զօրութիւն չմիջամտէ,
և հրապուրիւ միջոցներ չլինին, դաստիա-
րակութեան խնդիր շատ ամուլ կամ ան-
ձուկ դրից մէջ կմնայ:

Հայոց վերայ դարձունելով խօսքը՝ օ-
րինակներով ապացուցանեմք:

(Ի ՅԱՌԵՑՔԵՐ)

Գ. ՎԱՐԴԱՊԵՏ ՄԱԿԱՐԻՆԻ.

ԹԵՐՆ Ի ՄԱՍԻՄ.

Եզատ Մասեաց ընդ լետոն ի վեր հայթայթելով բարձրացայ,
Այսէ ի վէմ՝ ժայռից ի ժայռ՝ ոստոստելով խոնջեցայ.
Ապարթախիտ ծառ մի տեսի, փոքրիկ աղբիւր առընթեր,
Ընկողմնեցայ հոգի առնուլ՝ ուր կայր գալար բուսաբեր:
Երես էր դէպ հիւսսարեւելք, ինքնա յոգնած չափազանց,
Զեին աչացս պարզ երեխիր գաղաթք բլրոց, ծագք լերանց.
Որոց վերայ գորշ մառախուղ տարածել էր իւր ծածկոյթ,
Ալ խափանէր քողարկելով բնութեան ամեն երեսյթ:
Միայնութիւնս զիս նեղացոյց, ասի՞ երնէկ այս աղբիւր,
Ընկերանայր առանձնութեանս, և պատմէր ինձ զանցեալս իւր.
Երդեօք սա ևս ինձպէս ծեր է, թէ գետնէն նոր է բղիսել,
Ամ թէ այս ծառ ինքնարդյս է, թէ ձեռք մարդոյ է տնկել:
Զայն լսուեցաւ աղբերակնէն, իրը ի խորոց անդնդոց,
Հեծութիւն էր հառաջանաց թախծեալ սրտից և հոգւոց.
Եսաց ուղեա դու եօթանասուն տարիքդ նոր ևս կատարել,
Եյլ ևս եօթնեակ հազարամեակք եմ այս սարում բոլորել:
Եյն օր գետնէն սողոսկելով ջուրս կարկաջմամբ դուրս վազեց,
Երբ ծեր Մասիս իւր կոկորդէն ծծմբախառն բոց ժայթքեց.
Հրածորան գետք վայր խաղացին գաղաթէն մինչ ի սատրոտ,
Իմ ծագման հետ ձայնք հնչեցին հըրատք, շանթիկ և որոտ:
Մինչ ևս այս տեղ խոխոջացի, Աւան յաջմէ լըճացաւ,
Եւ Հրազդան վըճիտ լըճին՝ նոր մատուեակ կարգեցաւ,
Որպէս Շասաւլ գետն ի ներքուստ՝ իմ ծորանէս բաղկացած,
Ծըրէզ բլրի կշէն անցաւ՝ հանգոյն այլոց վըտակաց:
Երբ նախկին Հայն ինձ յայց եկաւ՝ ձեռին ունէր մէկ ոստիկ,
Ու զիտեմ թէ ի՞նչ խորհրդով բերեց անկից ինձ մօտիկ.